

Til lovforslag nr. L 187. Betænkning afgivet af Socialudvalget den 23. maj 1991

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand

[af Jytte Andersen (S), Hanne Thanning Jacobsen (SF), Bente Juncker (CD) og Marianne Jelved (RV) m.fl.]

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til socialministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et mindretal inden for flertallet (Det Konservative Folkeparti og Venstres medlemmer af udvalget) ønsker at udtale følgende:

Regeringspartierne konstaterer, at dagtilbud til børn efter bistanstloven er en social ydelse på linje med de øvrige ydelser efter loven som f.eks. kontanthjælp, hjemmehjælp, pladser i plejehjem og døgninstitutioner for børn og voksne. Der gælder ingen opsigelsesregler for disse ydelser, idet det er den enkeltes behov, der er afgørende for tilbudet og dets varighed.

Kompetencen til at tildele ydelserne ligger hos kommunalbestyrelsen eller amtsrådet. Men ud fra en lighedsgroundsætning kan en bestemt gruppe ikke generelt uden udtrykkelig lovhjemmel udelukkes fra en ydelse. Derimod kan kommunalbestyrelsen f.eks. ved tildeling af institutionspladser prioritere ansøgerne og efter en individuel bedømmelse bestemme, at den enkelte ikke længere har behov for ydelsen.

Med hensyn til dagtilbud til børn vil der være en række situationer, hvor barnet må ophøre i tilbudet, f.eks. fordi barnet flytter ud af kommunen, eller fordi barnet skønnes at have behov for anden støtte, måske optagelse i en sær-

lig institution for børn med handicap. Det følger af formålsbestemmelsen i lovens § 69, stk. 2, at dagtilbud både tjener et pasningsformål og udgør et socialt og pædagogisk tilbud til børn. Derfor kan tilbudet være af værdi for barnet, selv om forældrene i en periode er i stand til selv at passe det hele dagen på grund af eksempelvis ledighed.

Det helt centrale hensyn til barnets tarv synes således sikret i den nugældende lovgivning samtidig med, at kommunerne er sikret de nødvendige frihedsgrader til at finde lokale og individuelle løsninger, som tilgodeser behovet for en fleksibel udnyttelse af ressourcerne.

Alligevel er der rejst tvivl om, hvorvidt et barn kan smides ud af en daginstitution, alene fordi en eller begge forældre er blevet arbejdsløse. Det har aldrig været meningen, at en bestemt erhvervsstatus skulle diskrimineres eller på anden måde spille en afgørende, generel rolle på bekostning af det individuelle hensyn.

Regeringspartierne kan derfor støtte, at bistanstloven kommer til at indeholde en regel i visitationsbestemmelsen for daginstitutioner (§ 72) om, at et barn ikke skal udmeldes af en daginstitution, alene fordi forældrene bliver ledige.

Daginstitutioner opfylder to behov. Et pasningsbehov og et pædagogisk behov, som ikke har noget med selve pasningen af gøre. Børn af forældre, der har mulighed for selv at varetage pasningen, har et lige så stort behov som andre børn for at være sammen med jævnaldrende nogle timer om dagen. Det behov kan i nogle